

καὶ θαυματῶς πλουσίας φαντασίας, καὶ αἱ μαγεῖαι τῶν χρωματισμῶν ἐμφανίζονται μὲ λαμπρότητα, τὴν δποίαν οὐδεὶς ζωγράφος οὔτε πρό, οὔτε μετὰ τὸν Θεοτοκόπουλον ἐγνώστεν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν περὶ τῶν ἔργων τοῦ Θεοτοκοπούλου ὑπενθυμίζω ὅτι κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀριστονέοντα τοῦ 1914 ἡ Ἰσπανία ἐτοιμάζεται νὰ ἐσογάπῃ τὴν τριακοσιοτήτην ἐ-

πέτειον τοῦ Greco, καὶ πρὸς τοῦτο κατίρτισε μεγάλην ἐπιφορείαν ἐξ ἐπιφανῶν προσώπων, ἵτις θὰ διοργανώσῃ τὰς ἔργατάς. "Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἐπαξίως ὁ ἀντιφορευόμενος εἰς αὐτὰς καὶ ἡ πατρίς τοῦ Θεοτοκοπούλου, τῆς ὄποιας τὸ ὄνομα δὲ μέγας ἀληθῶς καλλιτέχνης ἐτίμητε καὶ ἐδόξατεν.

ΙΠ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θέατρον «Πανελλήνιον».

«Αποκριάτικο» Ονειρο», Αθηναϊκή όπερα. Διμπότερο Γρ. Ξενοπούλου. Μουσική Έλενης Λαμπίρη

Κάθε ἄλλο ή Ἀθηναϊκή ή διπερέττα και ὡς κείμενον και ὡς σύνθεσις. "Ο, τι συμβαίνουν εἰς τὸ Ἀποκρητικὸν ὅνειρο μπορεῖ ίσως νὰ συμβαίνουν εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὴν πατρὶδα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ὃῃ δῆμος και εἰς τὰς Ἀθήνας. Ή δὲ μουσική, πλὴν τῆς Γκαμήλας, τίποτε τὸ Ἑλληνικὸν δὲν ἔχει—ἀσυμφωνία δ' ἐπικρατεῖ μεταξὺ λιμπρέτου και μουσικῆς. Ή δεσποινίς Λαμπτόρη, κόρη τοῦ μακαρίου μουσικοδιδάσκαλου, ἐσπούδασεν εἰς Εὐρώπην. διότου φαίνεται ἔγχραφε και τὴν μουσικήν. Δὲν ἔχει πρωτιτυπίαν. Η α' πρᾶξις εἶνε εἴδος Μαμζέλ Νιτούς μὲ τὸν μουσικοδιδάσκαλον, τὴν μαθήτων και τὴν μητέρα ἀντὶ τῆς ἡγουμένης. Η β' πρᾶξις ὑπενθυμίζει τῆς Βιεννέζικες διπερέττες μὲ τὰ βάλς και τὰ χοροτηλήματα. Τῆς γ' πρᾶξεως ή μουσική σοφαρά. Η συνθέτις κολακεύεται νὰ πιστεύει ὅτι Βαγνερίζει. Άλλα ποῦ; εἰς τὴν διπερέτταν στέκει σοφαρὰ μουσική! Έξ τῆς ὥλης μουσικῆς δίκαιον εἶνε νὰ ξεχωρίσῃ τις δύο μέρη, τοῦ ντυνέτο Εὐτυχίου (Καμβύση) και τῆς Μαργαρίτας (Δενδρινοῦ) και τὸ κουρατέτο μετά τῆς χορωδίας, ἀμφότερα εἰς τὴν β' πρᾶξιν. Τὸ λιμπρέττο εἶνε τοῦ κ. Ξενοπούλου. Αὐτὸ θὰ ἥρκει διὰ νὰ δώσῃ τὸ μέτρον τῆς ἐπιτυχίας. Υπόθεσιν σχεδὸν δὲν ἔχει. Μία κόρη πηγάνει κρυφά μὲ μίαν ὑπηρέτισαν εἰς ἓνα χορὸν μετημφιεσμένων, τὴν ἀνακαλύπτει ὁ ἀδελφός της, ὅστις τὰ ἠήνει μὲ τὴν ὑπηρέτιαν και συγχωρεῖ τὴν ἀδελφήν, ή δποία γίνεται ἀρτίτα. Τὸ ίσχνὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον εἶνε παφαγεμισμένον μὲ χορούς, με παλιγμάτους κυλιομένους και παιζοντας διπως εἰς τὸ ίπποδρόμιον, μὲ μπίρρες και σαμπάνιες και φυαράκια και ἓνα τύπον Λεονταρῆ. "Ολα αὐτὰ δικαιολογοῦν ίσως τὸν τίτλον «Ἀποκρητικό», ἀλλὰ πουθενά δὲν φαίνεται τὸ "Ονειρο. "Ονειρον ἔμεινεν διά τε τὸν συγγραφέα και τὴν συνθέτιδα ή ἐπιτυχία — ὅνειρον θερινῆς ἐσπέρας ... Ἀθηναϊκῆς ὄμως αὐτῆς.

Ἡ Ἑλληνοῖταλις δεσπ. Δενδρινοῦ ἔχει καλὴν φωνὴν ὅταν τραγουδεῖ, ἀποκρουστικὴν ὄμως βαρεῖαν καὶ ξενικήν, ὅταν ὄμιλει. "Οταν κροεύει, εἶνε καριτωμένη. Καλὴ ώς σουμπρέττα ή κ. Κανδη-

λάκη. Ὁ οὐ Παπαϊωάνου ἔπαιξεν ἐλεεινά. Ἡ υπό-
κρισίς του νυσταγμένη τραγούδι του δὲν ήκουόθη, διότι δὲν ἔχει φωνήν· ή αποτυχία του δέ, συνετέλεσε
ὅτε καὶ τὸ ἔργον νὰ φανῇ ἀκόμη κατότερον.

Θέατρον «Κυβέλης.»

Ἡ «Τέοντα», τὸ λυρικὸν δρᾶμα τοῦ Δ' Ἀνούντζιο, ὑπέροχον εἰς ἐπηρωτισμόν, δυνατὸν εἰς ὑπόκρισιν, ἐπάγχθη εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης. Τὸ ἔργον ἐγράψῃ διὰ τὴν Δοῦζε, διὰ τὰ ὄντα χέρια τῆς Δοῦζε, καὶ ἡ προσπάθεια τῆς Κυβέλης, ἡ αξία προσοχῆς πάντοτε, δὲν ἡμιπόρεσε νά τὸ κρατήσῃ ἀπὸ τὴν ἀτεγνίαν τῶν ἀλλων ἥθουσιν, οἱ ὄποιοι κακομετεχειδίσμησαν τοὺς φόλους των, τοὺς ὅποιους οὐτε ἥννόηται κανόνις ίδιως η κ. Γαλάτη ἦτοι καὶ τοῦ μετρίου κατωτέρα. Καὶ καλῶς ποιῶν ὁ θίασος, ἀπέσυρεν ἐνωρίς τὸ ἔργον.

· Ἡ «Ἐνέδρα» (L'Ennibuscade) τοῦ Henry Kissinger, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Ἐντίκτου», ένεποιήσει μεγάλην έντυπωσιν εἰς δόλον τὸ ἀκροατήριον

Απὸ τὸ «Πανόραμα». Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ Λόγιοι.

μοίλονότι δέν είνε βιομηχανικόν ἔργον, τῆς σειρᾶς τῆς «Ἀγγώστου», διότι ὁ συγγραφεὺς εἶνε ἀπὸ τούς καλλιτέρους δραματογράφους. «Ἡ «Ἐνέδρα» ἔχει δυνατὰς σκηνὰς, διάλογον τεχνικώτατον, σύγχρονιστιν αἰσθημάτων καὶ ιδεῶν, μὲ δεξιότητα καὶ ψυχολογίαν γραμμένα. Ἡ τοιτῇ πρᾶξις συγκρατεῖ ζωηρότατον τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐπαίχθη δὲ ἀμέμπτως. Ἐν γένει, τὸ ἔργον διηρμηνεύθη ἐν συνόλῳ ἐν ἀρμονικῇ ἐπιτυχίᾳ. «Ολα ἀνέξαιρέτως τὰ πρόσωπα ἐπαίξαν πολὺ καλά. Ὁ κ. Βονασέρας—μόνον ποῦ σταν θυμώνει σκεδόν τραυλίζει καὶ ζάνονται αἱ λέξεις—ώς ἐργοστασιάρχης, ὁ Γαβριηλίδης—ἀκόμη καλλιτερος—ώς μηχανικός, ἡ κ. Γαλάτη ὡς ἐρωμένη εἰς τὸν μικρὸν φύλον της, ἡ Παρασκευοπούλου ὡς κόρη, καριτωμένη, ἀφελεστάτη, Κυβέλη ὑπὸ σμίκρυνσιν — ὅλοι ἀπέδωσαν καλά τοὺς φύλους των.

«Ἡ κ. Κυβέλη ἔδειξε δόλον τὸν πλούτον τῆς τραγικότητος ὡς μητέρα, ἡ ὑποία κρύπτει τὸ μυστικὸν τῆς ὑπάρχεως τοῦ οὐρανοῦ τῆς καὶ εἰς μίαν κρύσιμον στιγμὴν τὸ ἀποκαλύπτει ἐνώπιον τοῦ συζύγου καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς. Αἱ στιγμαὶ αἱ δόποιαι δέν είνε δλίγαι—καθ' ἄς οὗτοι κατάπληκτοι δέχονται τὸ κτύπημα, παρῆλθον μὲ μόνην τὴν εὐγλωττιάν τῆς φυσιογνομίας των. Τὸ ἔργον εἶνε σοσιαλιστικόν, στρεφόμενον περὶ τὴν πάλην μεταξὺ ἐργασίας καὶ κεφαλαίου. Ἐπαίχθη τὸν παρελθόντα χειμῶνα εἰς τὴν «Γαλλικήν Κομιδίαν» μετά μεγάλης ἐπιτυχίας. Κατὰ τὴν Ἑλλ. παράστασιν ἀπεκόπησαν οὐκ δλίγια μέρη τοῦ ἔργου.

Ὑπόθεσις : «Ο Γκαρέ, ἐργοστασιάρχης αὐτοκινήτων, ἔχει σύζυγον καὶ κόρην. Η σύζυγος προτοῦ τὸν νυμφευθῆ είχεν ἀποκτήσει εἴς ἕρωτος ἔνιον, τὸν Ροβέρτον ἐφευρέτην μηχανῶν αὐτοκινήτου καὶ η σύζυγος κατορθώνει ὥστε νὰ προσληφθῆ εἰς τὸ ἐργοστάσιον δι νίος της. Ο Ροβέρτος ἔρωτενται τὴν κόρην ἀλλ' οἱ ἐργάται ἀπεργοῦν καὶ ὁ Ροβέρτος ὑποστηρίζει τοὺς ἀπεργούς· ὁ Γκαρέ ἐπιτίθεται κατὰ τὸν Ροβέρτον, ὅτε η σύζυγος ἀποκαλύπτει εἰς ἀμφοτέρους, διτι εἶνε ὁ Ροβέρτος υἱός της, μυστικὸν τὸ δοποῖον ὅλοι ἡγνόουν. Ο Ροβέρτος δι' ἔνιος συνθήματος εἰδοποιεῖ τοὺς ἐργάτας, οἱ δοποῖοι ἀνατινάπσουν τὸ ἐργοστάσιον. Ο Γκαρέ εἶνε πλέον κατεστραμμένος. Αποφασίζει νὰ φύγῃ εἰς Ρωσίαν, ὅπου μένει μία ἐρωμένη του. Θέτει τὸ δίλημμα εἰς τὴν σύζυγον: «Ἡ νὰ φύγῃ αὐτὸς μακρὰν τοῦ οἴκου του, ὅτε σώζεται δι νίος ἐκ τῆς καταδίκης διὰ τὴν ἀνατίναξιν ἡ τὸ ἀντίθετον. Συερισχνει τὸ μητρικὸν φύλτρον προτιμᾶ νὰ φύγῃ δι σύζυγος της. Ἀλλ' ἡ κόρη του παρεντίθεται, τὸν ἀποφέπει νὰ φύγῃ καὶ ὁ Ροβέρτος ἀναλαμβάνει νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὸ ἐργοστάσιον.

★

«Ο «Κρυφὸς πόθος» τοῦ κ. Μ. Λιδωρίκη είνε τὸ πρῶτον ἔξηνγενισμένον πατριωτικὸν δρᾶμα, τὸ δοποῖον ἐὰν ἐπαίχθετο ἀπὸ ἓνα θίασον τοῦ «Αθηναίου» η τῆς «Ἀλάμπρας» θὰ ἐκαλεῖτο λαϊκὸν ἔργον. Στρέφεται περὶ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα. Σκοπὸς καὶ ὑπόθετος—ἡ ὑπόθεσις ἀπλῶς ὑποβοηθεῖ τὸν σκοπὸν—εἶνε νὰ ἐνισχύῃ τὸ πατριωτικὸν αἰσθημα. Πειρᾶται ὁ συγγραφεὺς νὰ ἔξεικονίσῃ τὴν ἀτιμίαν τῶν Βουλγάρων καὶ τὰ ἄγνα ἐθνικὰ αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων. Η κόρη ἔνιος προκρίτου Ἑλλήνος ἐλλόντος εἰς

δεύτερον γάμον μὲ μίαν Βουλγάραν ἀγαπᾶ ἐνα ἀντάρτην Ἑλληνα. Ό πατήρ ἔχει τὸν κρυψόν πόθον δον εἶχε καὶ ἡ μητέρα τῆς κόρης νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ ἀξιωματικόν, εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα.

Ἐλευθεροῦσται ἡ πόλις των ὑπὸ τοῦ προσλαύνοντος Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἐμφανίζεται ὁ Ἑλλην ἀντάρτης ὅστις ἦτο ἀξιωματικός, ἐνῷ ἡ μητριαὶ μὲ ένα ἔραστήν της Βούλγαρον φυνένονται.

Τὸ ἔργον ἔχει φοροδοτήθη διὰ τὸν σωβινισμόν, ὃν ὑπεβοήθησεν ἡ ἐν εἰδει κυρίου μῷθησην ὃν ἐν ἔρει κυρίου μῷθησην ὃν ἐφημερίδος πομπώδης κοινότυπος φρασεολογία, εἰς τὴν δύοιαν ἐν τούτοις ἀπήστραψε καὶ μία ὀνομαστικὴ ἀπόλυτος ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ προκρίτου. Ως πόδες τὴν ὑπόκρισιν, αὕτη ἔξαριντζεται πρὸ τοῦ σκοποῦ τοῦ ἔργου. Ἡ τέχνη δὲν ὑπερίσχυσε τοῦ πατριωτισμοῦ. Οἱ ὑθοτοιοί ἱσαν φωνογράφου τεθέντες ὑπὸ τοῦ συγγραφέως εἰς ἀδυναμίαν νὰ δημιουργήσουν χαρακτῆρας. Ως μόνη ἐπιτυχία δύναται νὰ χαρακτηρίσθῃ τὸ γεγονός ὃτι διὰ πρώτην φοράν ἡ ἀριστοκρατία μας—ήτις ἐπλήρων τὸ θέατρον — ἐμπύθη εἰς τὰ νάματα τοῦ πατριωτικοῦ δράματος, χάρις εἰς τὸν εὐζωνον λοχίαν—συγγραφέα.

★

«Τρίλιμπη». Ἀγγλικὸν ἔργον, δραματοποιηθὲν ἐκ γνωστοῦ διηγήματος, τὸ δοποῖον ἔχει μεταφρασθῆ καὶ εἰς Ἑλληνικὴν ἐφημερίδα.

Απὸ τὸ «Πανόραμα». Ο Ν. Πλέσσας ὡς Χιώτης ψαράς.

Τό έργον αντό μελετή άπο μηνῶν ὁ κ. Θ. Οιζονόμους καὶ θὰ τὸ διδάξῃ λίαν προσεχῶς καὶ λίαν... εὐσυνειδήτως. Ό θίασος ἔτοιμαζει καὶ τὴν «Παιδεύνον» τοῦ Φλωράνς.

Θέατρον «Ολύμπια».

Ἡ «Ωραία Βλαχοπούλα». Ἐλληνικὴ ὀπερέττα τοῦ διευθυντοῦ τῆς δοκήστρας «Ολυμπίων» ζ. Μαστρακίνη. Τὸ λιμπρέττο μηδαμινόν, ἡ μουσικὴ ἔχει μερικὰ μέρη καλά, ἀλλὰ δὲν διαφίνεται ἐπὶ πρωτοτυπίᾳ. Λέγεται ὅτι εἰς τὸ έργον αντό, πρῶτος ἡ μουσικὴ καὶ κατόπιν τὸ λιμπρέτο!

Κῆπος «Βουξίνον».

Εἰς τὸ Μεταξούργειον — τὸ πρῶτον ἔξηγενισμένον λαϊκὸν συνοικιακὸν θεατρίδιον μὲ βελούδενιαν αὐλάιαν — ἐπάγχθη ἡ ἐπιμερῷσις. Τὸ Μεταξούργιτικον νταβατούρι τοῦ κ. Ι. Λαΐου. Ο γράφας δὲν εἶναι πρωτόγαλτος. Παρεστάθησαν καὶ ἄλλοτε ἔργα του, πρότερος δὲ καὶ μία ἐπιμερῷσις του εἰς τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος. Διὰ τὸ «Μεταξούργιτικο νταβατούρι» ἔγραψε μετά σιγήν ετῶν θεατρικὸν ἀρθρόν δ. κ. Λάσπαρης, διὰ μόνον τὸ έργον αντὸ ξεσκονίσας τὴν πένναν του, δὲ θεατρικογράφος τοῦ «Σκρίπ» ζ. Τ. Ἀμπελῆς (Τάλφας) κρίνει αντὸ ως πολὺ ἀνώτερον τῶν «Παναθηναίων», καίτοι ἐπάγχθη ἀπὸ ήθοποιούς τελείως ἀγνώστους.

Τὸ κλείσιμον τῶν θεάτρων.

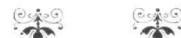
Ἄμια τῇ πρώτῃ μεταφορᾷ τῶν τραυματιῶν τοῦ Κιλκίς, τὰ θέατρα ὅλα, διαταγῇ τοῦ κ. Υπουργοῦ τῶν Εἰσιτερικῶν, ἐκλείσαν. Εὔθεωρήθη ἀπρεπές καὶ ἀντιπατριωτικὸν ἐνῷ χιλιάδες μαχητῶν ἵσαν νεκροὺς καὶ τραυματίαι καὶ χιλιάδες θρησκευτικούς.

* Αθηναῖοι νὰ διατεκδίζουν. Αἱ ἀπόπειραι πρὸς ἐπανάληψιν τῶν πραστάσεων ἐνανάγγησαν, πολλοὶ δὲ τῶν ἡθοποιῶν ἐξήτησαν μάτην νὰ ἐγραφοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τοῦ πολέμου, τὸν δοπιὸν ἐκήρυξεν ὁ . . . Υπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἡ ἀπαγόρευσις ἡρθη τὴν 18 Ἱουλίου ἀναγγελθείσης τῆς ἀναστολῆς τῶν ἐχθροπρᾶξιῶν καὶ ἡρκίσαν αἱ προαγγελίαι νέων ἔργων, τὰ ὅποια εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον πατριωτικά. Πρῶτον ἐδόθη τὸ 1013 — 1913 ἡ οἰ «Βουλγαροκτόνοι» τοῦ κ. Θ. Θωμᾶ, εἰς τὸ «Ἀθήναιον».

Οἱ θίασοι Κοτοπούλη καὶ Πλέσσα ἔδωσαν τὰς γνωστάς Επιμερῷσιες μὲ νέας σκηνᾶς Βουλγαριάς.

— Ο θίασος Νίκα — Φύρστη ἐπιστρέψας ἐκ Πατρῶν ἀπῆλθεν εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπως δώσῃ παραστάσεις μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου.

ΝΕΚΡΙΚΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

Σὲ κάποια φυκή . . .

Σκληρὴ καρδιά, θὰ θυμηθῆς τὰ λόγια μου καὶ πάλι
κι * ἀκολούθως τὸ φτωχὸν θλιψέρον μοροπάτι
μὲ μαραμένη τὴν θωράκα καὶ μὲ σκυφτὸν κεφάλι,
θάρης οιμὰ στὸ μῆμα μου μὲ βονοκωμένο μάτι.

* Αγράμπελη στὴν πλάκα μου τριγύρω φυτωμένη
τὸν ἐρυζόμο σου μὲ χαρὰ γλυκά θὰ χαιρετίζῃ
τῶν κινητούσιον ἡ κοροή θὰ γέρη πονεμένη,
κι * δλὰ θὰ κλαῖν * στὴ σιγαλιά, ποῦ μέσα *κεῖ θ' ἀθῆσῃ !

· Λαζαρίας · GILDA

· Ο Διπέφαλος ἀετὸς τανύει ἀκόμη περισσότερον τὰς πτέρυγας ὑπὲρ τὴν Μεγάλην κεφαλὴν τοῦ Πορφυρογεννήτου Στρατηλάτου. Τὸ προαιώνιον μῆσος κατὰ τοῦ ἀστόνδου ἐχθροῦ τοῦ Ἐλληνισμοῦ, τοῦ Βουλγάρου, ἐξεγένθη ἀκατάτητον. Κάθε Ἐλλην ἀξιωματικὸς καὶ ὀπλίτης, καὶ εἰς ἥρως, εἰς θριαμβευτής.

Ιπρὶ 900 ἑτῶν Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Δεμιό-Ισπάρο κατετρόπωσε τὴν Βουλγαρικὴν φυλήν. Εἰς τὸ αὐτὸν ἀκριβῶς μέρος διοικούντος Βουλγαροκτόνος ἐξοντώνει τὰς Βουλγαρικὰς ὄρδας.

· Αλλ’ οί *Πρῶτοι της Ἀνατολῆς* μὲ τὸν Λεονταρίην Δάνειφ διπλωμάτην καὶ τοὺς Χεσαφιέφ, Θεοδωρῶφ ὡς στρατηγοὺς καὶ μὲ τὴν ἄλλην Δοννικωτικήν σπεῖραν συνετριψόμενοι, ἀπέμειναν οἱ Τάρταροι καὶ οἱ Ταρταρῖνοι τῆς Ἀνατολῆς. Ανίκανοι νὰ ἀμυνθοῦν εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ἐξετραχηλίσθησαν εἰς κάθε εἰδους ἀτιμίαν φεύγοντες ἡττημένοι. Εἰς 250,000 ἀνέρχονται οἱ σφαγέντες ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων. Μία ἐκδίλωσις συνεχῆς ἀγριωτάτων δομεμφύτων, ἀτινα ἀποτελοῦν στίγμα διὰ τὴν Εὐρώπην ἢτις ὑπέθαλψε τοὺς Ιοβόλους αὐτοὺς ὄφεις, καὶ ἢτις ἀναγωρίζει ἀκόμη ὡς κράτος τὸ σύμφαρονα αὐτὸν τῶν σφαγέων καὶ ἐμπολητῶν, τὸ δοπιὸν λέγεται «Βουλγαρία».

★

Τῷ 1900 γράφων δρισμοὺς τοῦ «Συγχρόνον Λειτουργὸν» μου, είχα δημοσιεύσῃ καὶ τὸν ἐξῆς χαρακτηρισμόν.

· Βούλγαροι = Τὰ κτήνη τῆς Ιστορίας.
· Μετὰ 13 ἔτη, οἱ ίδιοι αὐτοὶ κτηνάνθρωποι ὥχι

Οἱ νεοὶ Μαραθωνομάζοι. — Βασίλειος καὶ Κωνσταντῖνος οἱ Βουλγαροκτόνοι. — Μετὰ 900 ἔτη. — Πρῶτοι καὶ Ταρταρῖνοι τῆς Ἀνατολῆς. — Αἱ Βουλγαρικαὶ ἀπύλαι. Τὰ κτήνη τῆς Ιστορίας — Νιγράτα, Κίλκις, Σέρραι, Αστρον. — Λόγια-οπαλόματα τοῦ Κωνσταντίνου ΙΒ' — Εθρηκὸν μῆσος. — Πᾶς ἀντρέφονται οἱ Βουλγαροπλαδεῖς.

· Η Ἐλλ. φυλὴ συνεχίζει ἐνδόξως τὰς μεγάλας ἔθνικὰς παροδόσεις τῆς. Μετὰ τὸν νικηφόρον κατὰ τῆς Τουρκίας πόλεμον, ἐπῆλθον οἱ θριάμβοι τοῦ πυροβόλου καὶ τῆς λόγχης κατὰ τῆς ἀπίστου συμμάχου, τῆς βουλγαρικῆς καὶ παρασπόνδου Βουλγαρίας. Ο Ἐλλ. στρατὸς χειμαρρωδῶς προίλασε ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀντίτητον Στρατηλάτην Βασιλέα, Ἐκείνον δόστις κατὰ τὴν δρομοποτίαν του θέτων παρὰ τὸ ὄνομά Του τὸ Β. πάντοις προιτηθάνετο ὅτι θὰ κατέκτα διὰ τῆς σπάθης τὸν τίμιον τίτλον τοῦ Βουλγαροκτόνου. Ο Ἐλλ. στρατὸς προεκάλεσε τὸν θαυματισμὸν τοῦ κόσμου διὰ τὰ ἡφαίστα του κατορθώματα. Ως λαῖλαφ ἐπῆλθε κατὰ τῶν θρασυδέλων, καὶ διεσκόρπισεν αὐτοὺς μέχρι τοῦ Βουλγαρικοῦ ἐδάφους.